

»Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så Hans herlighed...« (Johs. 1,14)

Julen og Guds frygten

Guds frygten og glæden hører uløseligt sammen – også ved juletid, da de allerfleste kun forestiller sig glæde.

Da engelen *Gabriel* kom til jomfru *Maria* og hilste hende med disse ord: »Vær hilset, du benådede, Herren er med dig!« blev hun forfærdet over de ord (Luk. 1,29), og da Herrens herlighed strålede om *hyrderne* ude på *Betlehems* marker julenat, blev de grebet af stor frygt (Luk. 2,9).

Vi får næppe besøg af engelen *Gabriel*, og Herrens herlighed vil næppe stråle synligt om os – og dog er frygten ikke mindre hos os end hos dem, hvis vi ikke omdanner Gud i vort billede, men kommer i hu, at Han er Den, Han er!

Udvælgelsens gåde

Hvorfor udvalgte Han jomfru *Maria*? Hvorfor *hyrderne*? Hvorfor disse? Hvorfor opvakte Jesus tre fra de døde, men ikke alle andre døde? Hvorfor helbredte Han nogle, men ikke alle? Hvorfor udvalgte Han apostlene, deriblandt *Paulus* – hvorfor ikke *Gamaliel* eller andre?

Jesus giver ikke noget svar herpå, men siger, så ingen kan misforstå det: »I har ikke udvalgt mig, men Jeg har udvalgt jer« (Johs. 15,16). Fortsætter vi med at spørge: »Hvorfor?« svarer Han: »Det er sket i overensstemmelse med min Faders beslutning!«

Har vi da gjort os fortjent dertil? Havde vi visse egenskaber, som fik Gud til at vælge os? Ingenlunde!

Det var Hans nåde – intet andet end Hans nåde – Hans barmhjertighed imod os.

Hvorfor har Han ikke udvalgt de andre? Fordi Han er barmhjertig imod, hvem Han vil, og forhærdet, hvem Han vil!

Så forstår jeg ikke Gud!

Nej, der er en uendelig, kvalitativ, absolut forskel imellem Ham og dig!

Gud er fri til at gøre, hvad Han vil, og alt, hvad Han vil, det gør Han, uanset om mennesket forstår det eller ej – uanset om mennesket bifalder det eller ej!

Jeg troede, Gud var kærlighed! Ja, det er Han. Men husk: kærligheden er ikke en magt, som Gud er underlagt og må rette sig efter! Han forbliver kærligheden, også når Han forhærdet!

Så forstår jeg ikke kærligheden! Nej, der er en uendelig kvalitativ forskel imellem den kærlighed, du kender, og Guds kærlighed!

Jeg begynder at bæve ved tanken på

Gud!

Det er der også al grund til! Du begynder at forstå, at du ikke sådan uden videre er på talefod med Ham og kan fremføre dine synspunkter, som om du talte med en partner, en ligemand, en, der måske nok var klogere end du, men ikke væsensanderledes.

Guds frygten er ikke frugten af vor fromhed, men af, at Gud åbenbarer sig for os som Den, Han Er.

Han bærer navnet: JEG ER DEN, JEG ER!

Tag skoene af dine fødder, thi du er på hellig grund!

O menneske!

Sådan udbryder *Paulus* (Rom. 9,20), og i dette udbrud ligger menneskets uendelige begrænsning i forhold til Den evige, Den levende Gud, *Skaberen*.

Vi er fra i går! Vi er som markens blomster, der visner, når et vejr farer hen over dem.

Det er Ham, der giver os liv og ånde og alt. Vil Han, at vort liv skal ophøre nu, da ophører det nu.

O menneske, hvem er du, at du går i rette med Gud? Hvad er al din visdom, al din retfærdighed og al din kærlighed?

O menneske, hovmodets ånd har fundet vej ind til dit hjerte! Og med hovmodet dovenskaben, der afholder dig fra at kæmpe med Gud som *Jakob* ved *Penuel*. Og med dovenskaben falskheden, der fremstiller dig som mere retfærdig end Gud, så du tillader dig at forarges på Ham!

O menneske, du kan ikke tåle at se Gud!

O menneske, der gives ingen direkte umiddelbar forbindelse fra dig til Ham!

Han bor i et utilgængeligt lys! Fra dette lys åbenbarer Han sig som den, der i fuldkommen frihed forbarmer sig og forhærdet, begge dele i overensstemmelse med sin egen vilje.

Du og jeg har sandelig grund til at frygte Ham!

Frelsens under

Gud åbenbarer sig som Den, der forbarmer sig over, hvem han vil, og forhærdet, hvem Han vil. Sådan »møder« Han os!

Jeg føler mig fuldstændig fortabt!

Det er du også! Fuldstændig fortabt – uden det mindste krav på Guds nåde og barmhjertighed! Men bemærk, at hvis du havde krav derpå, var det ikke nåde, thi nåde har man aldrig ret til!

Lad os bøje os under Guds vilje og give Ham ret – ret til også at forhærde os, så sandt Han er vor Gud! Da har vor selvhævdelse og modstand imod Ham fået et dødsstød!

Men husk: at bøje sig under Guds vilje og give Ham ret er ikke det samme som at resignere og give op! Det er det modsatte, thi det er at tage imod Guds åbenbaring af sig selv, som HAN ER – og ikke omdanne ham i vor egen retfærdigheds og kærligheds billede! Da kan vi synge *Brorsons* julesalme og fatte, hvad han mener:

Forhærdede tidselgemytter,
så stive som torne og støtter,
hvi holde I eder så ranke
i stoltheds fordærvede tanke?

Gud bøjer os ned i støvet for at føre os til herligheden – Han dører for at gøre levende – Han overvælder os med frygt for at fylde os med glæde – Han bor i det høje og herlige og i enhver, som har en sønderbrudt ånd og et sønderknuet hjerte.

Han, der forbarmer sig over, hvem Han vil, og forhærdet, hvem Han vil, Han vil, at alle mennesker skal frelses og komme til sandheds erkendelse. Det kan vi ikke få til at passe sammen. Nej, Gud passer aldrig med vore tanker, begreber, opfattelser og systemer. Hverken Faderen, Sønnen eller Helligånden lader sig systematisere! Så snart vi låser Gud fast i vor »teologi«, kommer vi på afstand af Ham. Da bliver Han umiddelbar begribelig, men det er Han aldrig.

Det mest ubegribelige af alt er, at Gud, der forbarmer sig og forhærdet, Gud Den Almægtige, åbenbarer sig som et hjælpe-løst lille menneskebarn, liggende svøbt i en krybbe i en stald. Sig nu ikke, at det forstår du! Tal heller ikke nogle yndige, henrivende ord om barnesjælen og lignende sentimentaliteter – men erkend, at lige så lidt som du forstår, at han forhærdet, forstår du dette! Han udtømte sig selv! Han fornødrede sig selv! Han blev menneskebarn og forbliver dog Gud! Betragt Ham, så begynder det at dæmre for dig, at Gud er kærlighed, guddommelig kærlighed!

Du får trang til at tilbøde – den trang forstærkes, jo mere du betragter din Gud i Hans Søn, din Frelser og Herre, mennesket Jesus Kristus af Nazaret!

Han er mellemmanden imellem dig og Gud. En direkte forbindelse er umulig. Du ville gå til grunde derved.

Allermest ufattelig er dette menneskes, Gudsmenneskets frivillige »skæbne«, der

»kulminerede« i fornedrelse, umenneskelig usselhed og uudholdelig smerte det sidste døgn, han levede iblandt os. Gud, der forbarmer sig over, hvem Han vil, og forhærder, hvem Han vil, var i Kristus og forligte verden med sig selv! Så frygtelig og så kærlig er Han!

Ham vil jeg tilhøre i liv og død! Det forstår jeg godt! Det tvinger Hans forfærdelse og Hans frelse dig til!

Så har Gud altså udvalgt mig!

Ja – udvælgelsen forbliver en guddommelig hemmelighed, som vor forstand aldrig kan forstå – men der er noget, der rækker længere end vor forstand og retfærdighedsopfattelse – det er den tro, som Helligånden virker, når Han åbenbarer vor korsfæstede Frelser og Herre for vor bævende ånd!

Da skænker Han os indsigt i de evige ting, d.v.s. en åbenbaringsviden om, hvad Gud, der forbarmer sig og forhærder, har

skænket os i sin elskede Søn, vor Herre Jesus Kristus, der på sit kors bar vægten af Guds vrede og sonede vor synd og brøde.

Det evige evangelium lyder til os i disse juledage: »Frygt Gud og giv Ham ære; thi nu er Hans doms time kommet. Ja, tilbed Ham, der har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene« (Åbenb. 14,7).

Åbenbaringsviden

Nu skal vi snart synge de herlige julesalmer, bl.a.: »Himlens lys kom i Dig til jord, skinner til *ny oplysning stor!*«

Det sande lys, som oplyser ethvert menneske (Johs. 1,9) kom til jorden. Han oplyser os om noget, vi aldrig kunne vide, hvis ikke Han var kommet.

Lad os ved hjælp af *Romberbrevet* tage noget af denne oplysning til vort hjerte!

Jeg ved

Apostelen *Paulus* levede sit liv i det sande lys, der uafslædt oplyste ham; derfor havde han en *viden*, en indsigt og erkendelse, der på den ene side var en urokkelig grundvold under hans liv, på den anden side drev ham fremad imod endnu dybere erkendelse og således bevarede ham fra at gå i stå.

Det sande lys oplyste ham om, hvordan han var i sig selv: »Jeg ved, at i mig, det vil sige i mit kød, bor der intet godt; thi viljen har jeg vel, men at udføre det gode formår jeg ikke« (7,18). En sådan viden kommer intet menneske til af sig selv. Den er på een gang ydmygende og befriende – en hjælp til at blive færdig med sig selv.

Det sande lys, der oplyser ethvert menneske, havde vist apostelen, at synden (urenheden) ikke fandtes udenfor ham, men inden i ham. Derfor sagde han også: »Jeg ved og er i Herren Jesus vis på, at intet er urent i sig selv (14,14). Hvor befriende fra trældom, frygtagtighed og trangbrystethed!

Denne mand, der vidste, at der ikke boede noget godt og ikke kom noget godt fra ham, var netop derfor i stand til også at sige: »Jeg ved, at når jeg kommer til jer, kommer jeg med Kristi velsignelse i hele dens fylde« (15,29). Selv var han et intet – men tillige et tomt kar, som Herren fyldte med sin hellige Ånd; derfor vidste han med al åbenbaringsvisdommens vished og ydmyghed, at han kom med Kristi velsignelse i hele dens fylde!

Denne trefoldige viden om sig selv og tingene har du del i! Tag den til dit hjerte

som en Gudgiven gave! Og gå så til julens og hverdagens sammenkomster i denne videns kraft og glæde!

Vi ved

Når Paulus skriver: »Jeg ved...« understreger han, at al åbenbaringsviden er personlig, men han mener ikke, at den er begrænset til ham. Oftest skriver han derfor: »Vi ved...« »Jeg ved, at i mig, det vil sige i mit kød, bor intet godt« – og *vi ved* det herlige, at »vort gamle menneske (i hvem intet godt bor) er blevet korsfæstet med Ham...« (6,6). Så ved vi altså, at vi er befriet fra os selv! Hvilken viden! Hvilken nåde!

Vi ved også, at »Kristus er opvakt fra de døde og dør ikke mere. Døden er ikke herre over Ham« (6,9). Så har synden og døden heller ingen magt over os. Det ved vi, thi Kristus er vort liv! Apostelen *Johannes* siger det ligeud: »Vi ved, at enhver, der er født af Gud, syndet ikke« (1. Johs. 5,18).

Det er en dyrebar viden. Den bygger ikke på ønskedrømme, men på Guds sande nåde, som den i sandhed er.

Ønskedrømme præger den verdslige jul-deres indhold er *idyl* – fred på jorden hos syndige og selviske mennesker – fred og ingen fare – syndernes forladelse uden Guds frygt og omvendelse – klokkeklang og orgelbrus og venlige ord – juletræ og julelys, men endelig ikke det sande lys, som oplyser ethvert menneske!

Vi har imidlertid en Gud-given viden, der frier os fra alle ønskedrømme af selvisk art. Paulus udtrykker den på denne måde: »Vi ved, at trængselen virker udholdenhed og kan derfor prise os lykkelige over vore trængsler« (5,3). Jordelivet er ikke idyl for Guds udvalgte; vi skal igenem mange trængsler indgå i Guds rige. Trængslerne er imidlertid ikke skæbnens lunefulde spil med os, men en del af Guds gode og fuldkomne gaver. Derfor »ved vi, at alle ting (derunder skuffelser, modgang, trængler og nød) samvirker til gode for dem, som elsker Gud, dem, som efter hans

beslutning er kaldede« (8,28).

Denne frigørende viden befrier os fra at opfatte os selv som tilværelsens centrum. Den sætter os i stand til at tage verdens nød og skabningens lidelser til vort hjerte; »vi ved jo, at hele skabningen til sammen sukker og er i veer endnu i denne stund« (8,22), og vi sukker med. I dette dybe hjertesuk oplever vi, hvor små og begrænsede vi er trods den Gud-givne viden i al dens herlighed, thi med skabningens suk i vort hjerte ville vi gerne vide, hvad vi rettelig burde bede om, men det ved vi ikke; vi må »nøjes med« Åndens udsigelige sukke, thi Han går i forbøn for os i vor magtesløshed og begrænsethed med alskabningens ufattelige smerte på vort hjerte (8,26-27).

Uden denne sorg og smerte over syndens hærgen i Guds skabning er vi i fare for at optræde som retfærdighedens vogtere og synderes dommere i en farisæisk ånd, glemmende, at i mig, i mit kød, bor der intet godt! »Du er uden undskyldning, menneske! hvem du end er, som opkaster dig til dommer; thi idet du dømmes de andre, fordømmer du dig selv; du dømmes nok, men handler selv på samme vis. *Vi ved jo*, at Guds dom med rette er over dem, der handler således« (2,1-2). Er det sandt, at enhver, der dømmes en anden, selv gør det, han dømmes den anden for? Ja! Hvis du dømmes en anden for utugt af en eller anden art, hvad da med begæret i dit eget hjerte? Du har ganske vist ikke syndet åbenlyst, men glem ikke, at begæret er selvsamme synd som den åbenlyste! Glem heller ikke, at hvis du ikke har syndet åbenlyst, er det kun takket være Guds uendelige nåde imod dig! Hvad har du fremfor ham, som du dømmes – hvad har du andet end det, som Gud har givet dig uforskyldt og uførtjent? Har du nogen anden retfærdighed end den, som blev givet dig ved troen på Jesus?

Ved I ikke

Den viden, mennesker skaffer sig gennem studium, forskning og erfaring, bliver fæl-

les for dem som en selvfølgelighed. Selvom vi ikke alle forstår, hvordan radio, fjernsyn, tele-kommunikation, computere, m.v. fungerer, benytter alle mennesker sig deraf som en selvfølge.

Anderledes med den viden, det sande lys oplyser om! Den er en hemmelighed og bliver først en åbenbar kendsgerning for alle, når Kristus kommer synligt igen. Derfor må vi tage vare på den som vor dyrebareste skat. Ellers glemmer vi den og kommer bort fra sandheden.

Apostelen skriver temmelig ofte i sine breve med en vis smerte: »Ved I ikke...« De var kommet bort fra lysets oplysning og havde derfor kun almindelige menneskelige begreber og opfattelser at holde sig til.

Lad mig begynde med nogle ting, som vistnok hurtigt bliver glemt af os og derfor ikke sætter deres præg på os. Paulus omtaler dem i kap. 6 i 1. Korinterbrev.

»Ved I da ikke, at de hellige engang skal dømme verden? Ved I ikke, at vi skal dømme engle« (vers 2 og 3). Så højt er vort kald! Hvis vi virkelig ved det, sætter det et helligt og frigjort præg på os. Jeg var seks år om at blive cand. jur. og således forberede mig på muligvis at blive dommer. Lad mig forberede mig grundigt på at sidde sammen med min Frelser og Herre og dømme verden samt engle!

»Ved I ikke, at jeres legemer er Kristi lemmer« (vers 15) – »Ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er I jer, og som I har fra Gud, og at I ikke tilhører jer selv« (vers 19).

Med bedrøvelse spørger apostelen sine åndelige børn herom. Vi fornemmer Helligåndens smerte i hans spørgsmål og skal ikke ryste den af os. At glemme den virkelige virkelighed, som Gud har åbenbart os i sin kærlighed til os, er at kaste vrang på den dyreste skat. Det er næsten, som om Han har undervist os forgæves.

Også i *Romerbrevet* siger Paulus: »Ved I ikke...?« Ganske vist var romerne ikke hans åndelige børn, men åbenbaringskundskaben er fælles for alle Guds udvalgte og burde ikke glemmes af en eneste af dem.

»Eller ved I ikke, at alle vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død« (6,3). Vi er altså døde fra synden. Hvordan skulle vi da kunne leve i den?

Hertil kommer, at loven er syndens kraft (1. Kor. 15,56), men »ved I ikke, brødre (jeg taler jo til mennesker, som kender loven), at loven kun er herre over et menneske, så længe det lever« (7,1) – og det gør vi jo ikke mere, da vort gamle menneske er korsfæstet sammen med Kristus! Vi er ikke under loven, der fører til ulydighed, men under lydigheden (6,16), under nådens herredømme (5,21). Synden skal ikke få herredømme over os; vi er jo ikke under lov, men under nåde (6,14).

Således er denne åbenbaringsviden en kraft, der gør os virkeligt frie!

Guds herlighed

Dette lys, der bringer os denne herlige oplysning, er ikke et upersonligt lys, men vor

Herre Jesus selv. Al åbenbaringsviden udgår fra Ham og fører til Ham. Vi har den kun i samfund med Ham.

Det er i dybeste forstand en åbenbaring af *Guds herlighed* og dermed en åbenbaring af hans *herlige frelse*.

Den blev fuldbyrdet på *Golgatas* høj uden for *Jerusalem* en dag, da vor Frelser og Herre hang blødende på et kors, torne-kronet og umenneskelig ussel for vor skyld. Her åbenbares Guds herlighed i dens dyb af kærlighed og højde af kraft.

Der løskøbte Han os af syndens magt og gjorde os til meddommere med sig over verden og engle.

Der døde vi med ham fra synden og fra loven.

Der rensede han os så fuldstændigt fra al vor skyld, at vore legemer kunne blive hans tempel og vore lemmer hans legeme.

Der tog han skabningens usigelige nød på sig og gjorde os delagtige i den, idet han også viste os, at alle ting samvirker til bedste for os, og at vore trængsler virker udholdenhed og meget andet værdifuldt.

Paulus sammenfatter den Gudgivne åbenbaringsviden i disse ord: »Thi Gud, som sagde: Af mørke skal lys skinne frem, blev selvet skinnende lys i vore hjerter, for at kundskaben om Guds herlighed på Kristi åsyn må lyse klart« (2. Kor. 4,6).

Vel har vi denne skat i lerkar – men det gør snarere skatten så meget herligere!